

seisnud ei oleks, eht oleks tema juba siis püüsi pörsake wiskanud. Kui natuke aega rändanud, ütles tema omale wiimaks: „Kuida wõisin ka oodata, et kohe esimeses kirjumõisas õiget leiaksin? See oli ju wast esimene pikkast ridast.“

Teine käit wiis teda plaani järel ühesse laugemasse kirjikulasse, suurema hulga „kiriku-tütre-tega“, Ennsthali'sse, kiriku-õpetaja Hendrichs'i juure. See külla, väga lenas paik as jõe kaldal, oma jõukate majadega ja õitsewate aidadega näitas temal selle pildi raamiks nii väga tulus olema, mida tema südames kandis, et seda nähes jälle õige lootus-rikas usaldus temale abiks tuli: siin pidi tema elama, siin pidi teda näha saama!

Puhas, lahke kirikuõpetaja-maja näis teda nagu oma katuse alla koju kutsuma ja lahke wastawõtmine kirikuõpetaja poolest aitas teda üle kõige argduse. Siin, nii kaugel linnast eemal, wõis tema ennast juba kellelegi muuks nimetada usaldada, kui tema tõe poolest oli, ja nenda tuli tema Ennsthali kirikuõpetaja majasse kui keegi, kes palju majaperemehest, kui kuulsast meeslastepidajast kuulnud ja tema linnupuu-aida waatama tulnud, et omas weikeses mõisas ka üht seegusust asutada wõiks. Kirikuõpetaja Hendrichs, kes oma meeslasi pea niisamati armastas, kui oma lapsi, oli kohe walmis kõiki linnupuu-pidamisest ära sele-

tama, ja tuetas oma seletusi ühe kuulsa kirja peale selles asjas. Siis kutsus tema oma wõerast, temaga linnupuu-aida waatama tulla, mis pool tundi maad külast eemal olla, läks aga enne minemist weel natuke ära, oma perekonda ka käigule kutsuma.

Büchner'i süda pelkis kangeft. Perekonda tegi peremees tagasi tulles wõeraga tuttawaks: „Siin näate Teie kõiki minu omaid, peale minu ainja poja, kes linnas koolis on. Minu abikaasa, minu tütreid Klara, Agnes, Anna ja Marie.“ „Kiriku-tütred“, pealtnähes umbes 16 kuni 22 aastat wanad, oliwad kenad, priksed neid, ruuged, tõmmukad, sini- ja sõsar-filmised, aga keegi nendest ei olnud üle kelmise kaswu ja see, teda otsiti, ei olnud nende keski.

Teine tühi käit! Näidatud linnu-puudeft ei näinud Büchner muidugi ühtigi ja waewalt suutis tema prauuga ja preilidega jutustamist tarwilises woolus pidada. Ka siin kutsuti teda lahkest tagasi tulema, ja tema ruttas koju.

Rõder ja wäsinud pikkast käigust, raskest maha rõhutud teisest elsi-teeft, wõttis tema peaaegu ette, oma uurimisi nüüd seisma jätta ja ei suutnud mitu päewa kolmandema tee peale astuda. Seal sai tema ühel pääwal ühe kirja tundmata käest, mis temale lorruga kõiki taewast täis lootust ja õnne lahsti tegi.